

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή { 'Ετησ. Δρ. 4
'Εξωτ. » 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Αι Συνδρομαί άρχονται την 1 Δ)βρίου η την 1 'Ιουνίου ε. ε.

ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Γ'—ΑΡΙΘ. 22

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, 'Οδός Νέκης 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

[Διήγημα σταλμένο για τη «Ζωή των Προσκόπων» άπ' τον
κ. Κ. Ράδον, Καθηγητή της 'Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο
έν' κ' άπ' τους άρίστους λογογράφους μας].

Άπό όλους τους μούτσους της «Αθηνά» ο πλέον έξυπνος, ο πλέον άξιος και πλέον άφοβος ήτο ο μικρός Βάσος Σπαής, έν χαριτωμένο παιδίον, με μεγάλα ώρχια μάτια, όρφανόν, άπό τή Ψαρρά, περιμαζευθέν εις τό τέλος μιās καταστροφής, δέν ένθυμούμαι ποίας άπό τās τόσας, ύπό του ναύαρχου Σαχτούρη. Έλεγε τά λόγια του με πολλήν χάριν και έφαιδρυνεν όλον τό πλήρωμα και κατ' τās ήμέρας ακόμη του ήτο έντελώς κενή ή κουμπάνια του ψωμιού. Ητο ο μικρός πρώτος εις τήν πλύειν του καταστρώματος, πρώτος εις τό καθόρισμα των όπλων και πρώτος εις όλας τās ύπηρετίας. Βάσος έδω, Βάσος έκει· και προς όλα τά σημεία του σκάφους έτρεχε και όλους έβοήθει. Έδίπλωνε και έτακτοποιεί τά σημεία ως καλή οίκοκυρά, ταις μπανδιέραις, ταις φιάμολες και τά φινάρια και έστίλβωνε τό κάλυμμα του μπούτσουλα τόσον καλά, ώστε έτελάγιζεν ως καθρέπτης. Έρριπτε τό σκανδάγιο σαν μεγάλος ναύτης και ή χιρά του εις τό μικρό κανόνι. Γελαστός πάντοτε, τά ειχε με όλους καλά, δέν έχάνευεν όμως τους καλαφατιστός, —τά σκυλόψαρα!— του του λέρωναν τόν τόπον με τά κατράμια των, τους στόκους, τά στουπιά και τόν καπνόν. Δέν ήδύνατο νά τους ύπορέξη. Όταν τους είδε μίαν έπαύριον μάχης νά κατέλθουν εις τό κύτος και νά τριγυρίζουν με τά φινάρια ν' ανακαλύψουν καμμίαν σχισμήν εις τά βρεχόμενα, έστάθη επάνω εις τό κουβούσι και έσκόρπισε τό περιεχόμενον τής ταμβακοθήκης του φροντιστού, τήν όποιάν ο εύλογημένος πάλιν αυτός αιωνίως έλησμονεί εις τήν διαπέντα. Όλος ο άέρας έγέμισε κάτω εις τό κύτος διαπέντα. και τό τί έγινε δυσκόλως περιγράφεται. Δύνασθε νά φαντασθήτε τήν συνκυλίαν των πτερισμάτων, τους καλαφατιστάς πηδώντας έξω ως ποντικούς, τόν θυμόν του άξιωματικού τής φυλακής, τήν φυγήν του μικρού μούτσου εις τήν κόφην του καταρτιού, όπόθεν

έξηκολούθει νά σκορπίζη κατ' των διωκόντων αυτόν τό ύπόλοιπον του περιεχομένου τής ταμβακέρας, παρά τās γοεράς κραυγάς του φροντιστού μπάρμπα-Γιάννη, άναλογιζομένου ότι κάθε λιμήν δέν ειχε και ταμβακολόγον. Άλλά και με τόν μαστρο-Νικόλαν τελείως άρμονικαί δέν ήταν αι σχέσεις του μικρού Σπαή. Μόλις τά άπέραντα πανιά τής ναυαρχίδος, γάμπιαις και παπαφίγκοι, έστρώνοντο επί τής παραλίας, όλοι οι μούτσοι ήρχιζαν εύθύς νά τρέχουν επάνω κυλιόμενοι, κουτροβυλιαζόμενοι, πηδώντες μ' ένα δαιμονιώδη θόρυβον, έ όποιος κατέπαυε μόνον όταν ήρχετο σοβαρός και αυστηρός με τήν φέσα του και τά γυαλιά του ο μαστρο-Νικόλας, ο σοφής μαστρο-Νικόλας, διό νά διευθύνη τήν ραφήν, ή μάλλον τό έμβάλωμα τό άκατόρθωτον, των χιλιοτρυπημένων ύπό των έχθρικών σφαιρών ιστίων. Οι μικροί άπεσύροντο τότε εις μίαν γωνίαν και οι ραφείς εκάθηντο τριγύρω, ο μαστρο-Νικόλας στή μέση, και ήρχιζεν ή εργασία. Άλλ' έξαφνα ο μαστρο-Νικόλας χάνει τήν σακοράφα του, έγείρεται, βάζει τά γυαλιά του, κύπτει, ψάχνει άριστερά, πλην εις μάτην. «Βρε παιδιά τί έγινε ή σακοράφα μου!». Έγείρονται όλοι οι ναύται, όλον τό πλήρωμα ψάχνουν, ψάχνουν άδύνατος ή άνεύρεσις τής σακοράφας. Οι μικροί μούτσοι άντίκρυ κρατούν τήν μέτην τους άπό τά γέλοια, διότι αυτοί ήξεύρουν ότι ή σακοράφα εύρίσκεται καρφωμένη έξοπίσω άπό τήν κάτω άκραν τής βράκας του μαστρο-Νικόλα, και ήδύνατο ούτος νά ψάχνη επί μίαν ώραν, διότι με όλα τά ματογυαλιά δέν ήδύνατο νά βλέπη και τήν ούραν του. Ουδείς ήδύνατο νά άμφιβάλλη ότι και αυτό τό κατόρθωμα ήτο του Βάσου. Όλα αυτά έστοίχζαν αρκετάς τιμωρίας εις τόν μικρόν μας ήρωα, αλλά δι' αυτών ειχεν αποκτήσει τελείαν δημοτικότητα εις τόν στόλον και όταν ή δωδεκάκωπος λέντα του γενικού άρχηγού έγύριζε σιγά, σιγά άπό τό κρηπίδωμα του Ναυπλίου όπου ειχε με-

ταφέρει τὸν ναύαρχον διὰ τὴν συνομιλήσῃ μετὰ τὸ Ἐκτελεστικόν, αὐτὸς δὲ λέμβοαρχος τὸν ἐχαιρέτα «ὦρα καλὴ, κύριε Βάτο» καὶ ὁ Βάτος ἀντεχαιρέτα μετὰ ὄλον τὸ σοβαρὸν «ὦρα καλὴ ἀπὸ τὸ σά λι!» Ἄν ἦτο ἄλλος ἤθελε φάγει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα νὰ τοιμήσῃ ν' ἀποκαλέσῃ τὴν ὠραιότεραν λάντσαν τοῦ στόλου σχεδίου. Εἰς τοὺς Ἀξιωματικούς, ὅμως ἦτο πειθαρχικώτατος, ὅπως καὶ εἰς τὴν φωτιά ἀτρόμητος. Εἰς μίαν ναυμαχίαν ἐπληρώθη εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς. Ἐσχίσε μίαν ποδρὰν ἀπὸ τὸ ρούχο του καὶ ἐτύλιξε τὸ χεῖρ του καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐστάθη ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν γραμμὴν διὰ τὴν ἰδὴ ὁ ναύαρχος ὅταν περᾶση καὶ τοῦ ἐκκαυφάνῃ ὅταν ὁ ἰατρός εἶπε: «δὲν εἶναι τίποτε, εἶναι ξέσκουρο», ἀκαλᾶ, εἶπεν, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ εἶναι. Ὁ δεῦτερος τοῦ καρβιοῦ, ὁ καπετὰν Μανωλάκης, τοῦ ἐτραβήξῃ τότε ὀλίγον τὸ αὐτί. Ἡ μαγία του ὅμως, ὁ ἐνθουσιασμός του ἦταν τὰ πυρπολικά. Εἶχε ζητήσει ἕνα μολύβι ἀπὸ τὸν γραμματικὸν καὶ καταπαύστως ἐσχεδιάζεν, ἐσχεδιάζεν. Εἶχεν ἰδῆ τὸ μεγάλο πυρπολικὸν τοῦ Δημαρᾶ, τὴν «Ἀϊ-ναν» καὶ σιγᾶ, σιγᾶ κατώρθωσε νὰ σχεδιάσῃ λαμπρά. Εἰς ἕν φύλλον χάρτου εἶχε παραστήσει τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πυρπολικοῦ καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἐσωτερικόν. Τὰ ἔβλεπε ὅλα, ἄρμενα, σκάφος καὶ σύνεργα πυρκαϊᾶς. Ὅλοι οἱ μούτσοι τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τοὺς ἔκαμε διδασκαλίαν δεκνύων τὰ σχεδιάσματά του. «Πέρνομι μίαν σακολέβα, καὶ πῆ καλλίτερα ἀνόμα ἕνα μπρίκι, τρυπάμε τὸ κατὰστρωμα σὲ εἰκοστέσσερες μεριὰς καὶ φιάνομε τοὺς ρούμπους. Ἀπὸ κάτω, νὰ ὅπως τὸ βλέπετε στὸ σχέδιο, βάζομε τῆς μίνες τῆς φωτιάς; καὶ στὴ μέση τῆς μίνες τῆς μπαρούτης. Ἐπειτα τὰ βρέλια μετὰ τῆς μπόμπες; καὶ ἄλλες μπόμπες ἀποκάτω ἀπὸ τῆς μίνες τῆς φωτιάς καὶ ἐδῶ τὴν πίσσα καὶ τὸ νέφτι. Ἀπὸ πάνω τώρα, τὰ κύλινδρα ποῦ θὰ πετοῦν τῆς μπόμπες βάζομε καὶ τὸ λούκι μετὰ τὸ φισφίς παντοῦ τριγύρω καὶ νὰ τελειώῃ στὴν κάμαρᾶ τοῦ καπετάνιου καὶ τρυπάμε τὸ μουράγιο γιὰ νὰ μπενοβγαίνῃ ὁ μπουρλοτιέρης». Ὅταν ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔμενε μακρότερον τοῦ συνήθους εἶς τινα λιμένα καὶ οἱ ναυτόπαιδες ἐξήρχοντο μετὰ ἄδειαν εἰς τὴν Ξηράν. ὁ μικρὸς Βάτος ἐσκάρωνεν εὐθὺς μετὰ τῶν ἄλλων μούτσων, ἀπὸ ὅσα παλποσάνιδα ἦτο δυνατόν νὰ συναθροίσουν, ἐν ὁμοίωμα πυρπολικοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας. Ὡς ἐμπρηστικὴ ὕλη ἐχρησίμευον τὰ ροκανίδια. Τὸ τί ἐγίνετο εἶναι ἀπερίγραπτον. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἐπάνω μαχαλά κατέβαιναν νὰ θαυμάσουν τὸ μπουρλότο τῶν μούτσων. Τὸ ὄνειρόν του ἦτο νὰ γίνῃ πυρπολητὴς καὶ φύλαγε τοὺς μισθοὺς του, —δέκα γρόσια τὸν μῆνα!— διὰ ν' ἰγοράσῃ ὅταν μεγαλώσῃ μπουρλότο «μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ καπετάν Γιώργη», δηλαδὴ τοῦ ναυάρχου Σαχτούρη. Τὸ ἀποταμιευμᾶ του αὐτὸ εἶχεν ὁ μικρὸς εἰς τὸ κόκκινον ἐκ δέρματος σακκουλάκι του, κρεμασμένο πάντοτε ἀπὸ τὸν λαιμόν του καὶ κρυμμένον εἰς τὸν κόλπον του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

“ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΕΝ Τῷ ΚΡΥΠΤῷ,”

Στὸ σπίτι τοῦ Νίκου Ἀδέλου ἦρθε ἀπὸ τὸ Βόλο κάποια φίλη συγχωριανὴ τους. Φεύγοντας τοὺς Τούρκους (γιὰ 70 ἐτῶν) ἔφθασε, ὕστερα ἀπὸ χίλια βάσανα, στὸ γαμπρό της στὸ Βόλο. Κ' ἐκεῖ ὅμως ἄλλα βάσανα τὴν περιμεναν. Μετὰ πέντε μῆνες ἡ κόρη της πεθαίνει καὶ ἀφήνει δυὸ μικρά. Ὁ γαμπρός της, σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ φιλάργυρος, δὲν πῆρε ὑπέρτερα καὶ ὅλη ἡ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν παιδιῶν ἔμεινε στὴ δύστυχη γιὰ Ἀννιά. Αὐτὴ ἐσκούπιζε, αὐτὴ ἔσπασε τὰ δωμάτια, αὐτὴ μαγεῖρενε, αὐτὴ ἔπλυνε, αὐτὴ ἔκαμνε ὅλες τῆς δουλειές.

Ἄ, ἐκεῖνα τὰ χέρια τῆς ἔγιναν! Κ' ἡ ράχι της κυρτώθηκε ἄλλα δυὸ δάχτυλα.

Τέλος ὁ γαμπρός της ξαναπαντρεύεται. Τότε πιά, μιὰ καὶ βρῆκε ἄλλη νοικοκυρὰ καὶ ἠσύχασαν καὶ τὰ πράγματα, θέλησε νὰ τὴν ξεφορτωθῇ. Τῆς πῆρε λοιπὸν ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, τῆς ἔδωσε καὶ 10 δραχμῆς—ὁ φιλάργυρος!—καὶ τὴν ἔστειλε στὸν φίλο καὶ συμπατριώτη του κ. Ἀδέλον, γιὰ νὰ κατορθώσῃ ἀπὸ κεῖ δωρεὰν νὰ τὴν μαρκαρῇ σ' ἕνα πλοῖο γιὰ τὴν Πόλη. Καὶ ἦρθε.

Αὐτὰ ὅλα τ' ἄκουσε ἀπὸ τὴ θεῖα Ἀννιά ὁ Νίκος καὶ ἡ καρδιά του—καρδιά νέου δεκαεπτά χρονῶν—κόντεψε νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ τὴ λύπη.

—Τί μορεῖ νὰ τῆς δόσῃ ὁ πατέρας μου; σκέφθηκε. Τὸ πολὺ πενήντα δραχμῆς. Ποῦ τὴν φθάνουν ὅμως τὴν καυμένη, ὄλο-ὄλο ἐβδομῆντα-ἑξ δραχμῆς γιὰ τὸ ταξίδι!

Ὁ νοῦς του δὲν μπορούσε νὰ βρῇ ἡσυχία. Τὴν ἄλλη μέρα θάφευγε ἡ γιὰ Ἀννιά. Πῶς, λοιπὸν, νὰ κάμῃ ὥστε νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ ὀπωσδήποτε;

—Ἐχω, κατὰ μέρος δεκαοχτὼ δραχμῆς ξανασκέφθηκε. Νὰ περιστάσις γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦμαι τῆς οἰκονομίας μου σὲ μιὰ καλὴ πράξι!

Ἐπειδὴ δὲ ὁ νοῦς του ἐνῶ ἔστενοχωρεῖτο καὶ ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ τὴ σκέψι, πῶς νὰ κάμῃ κάτι καλὸ γι' αὐτὴ τὴν ἀξιολύπητη γιὰ, βρῆκε διέξοδο σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, χάρηκε.

—Νὰ φίλε μου, εἶπε στὸν ἑαυτό του. Νὰ τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι οἰκονόμος.

Τὸ βράδυ κοιμήθηκε ἀνυπομονῶντας πότε θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπὸ του. Τὸ μεσημέρι, μόλις σκόλασε ἀνοῖξε τὸ γραφεῖό του καὶ ἔπῃρε τῆς οἰκονομίας του.

—Καλὰ; μὰ πῶς θὰ τῆς τὰ δόσω; εἶπε μόνος. Τότε θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «.....ὅπως ἦ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ....» Πρέπει λοιπὸν, καὶ γὰρ μυστικᾶ, κρυφά, νὰ κάμω τὴν ἐλεημοσύνη μου. Πῶς ὅμως; Ἐσκέφθη. Τὸ βρῆκε. Σηκώθηκε λοιπὸν καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ μάρη ποῦ ἦταν τὸ τσαντάκι, μὲς στὸ ὅποιο εἶδε νὰ μετρεῖ τὰ χρήματά τσαντάκι. Ἐξάφνα τὰ βλέμματά του καρφώθηκαν στὸ κρεμαστάρι. Ἐκεῖ κρέμουνταν τὸ τσαντάκι. Ἀντίκρου κάθουνταν ἡ μητέρα του καὶ μιλοῦσε μετὰ τὴ θεῖα Ἀννιά.

—Τί θέλεις Νίκο; τὸν ἐρώτησε.

—Τίποτε μαμά...εἶπ' ἐκεῖνος καὶ τραβήχθηκε.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

(Για να τις διαβάσει όταν γείνη δεκαπέντε χρόνων και που μπορούν να τις διαβάσουν όλα τα παιδιά από δεκαπέντε χρόνων κ' έπάνω)

ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΑΕΡΑ

Σ' εία χωριό της Έπάνω Βουαρίας, τὸ Ἐμπενχάουζεν, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἐγνώρισα ἕνα γέρο ἀπὸ τὴν Νορβηγία, ὁ ὅποιος ἦταν ζωηρὸς σὰν νέος, εἰκοσιπέντε χρόνων, διατηροῦσε θαυμάσια τὴν μνήμη του, ἐπερπατοῦσε ἀκούραστος ὥρες δλόκληρες, ἦταν εὐθυμος, ροδοκόκκινος καὶ ἐχαιρότανε τὴν ζωὴ. Καὶ ὁμως ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνος, ἦταν περισσότερο ἀπὸ ἐξήντα χρόνων.

Ξεύρεις λοιπόν, ἀγκνημένο παιδί, πού ἐχρεωστοῦσε ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνος, τὴν ἐξοχὴν υγεία του; Στὸν καθαρὸν ἀέρα. Μοῦ τὸ ἔλεγε μόνος του, πῶς ἀπὸ μικρὴ παιδί ἐπροσπαθοῦσε νὰ ζῆ ὅσομποροῦσε περισσότερο στὸ ὑπαιθρο καὶ κοντὰ στὴν Φύσι. Ἐκανε ἐκδρομὲς στὰ δάση καὶ στὴς ἀκρογιαλιές. Ὅταν ἦταν νέος, ἦταν ὁ περὶ ἀκούραστος πεζοπόρος. Ἐγύριζε ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία μὲ τὰ πόδια. Τὴν νύχτα ἐκοιμότανε στὰ ἐξοχικὰ ξενοδοχεῖα, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἄλλο πρωτὶ τὸν δρόμο του. Στὴς μεγάλες αὐτὲς ἐκδρομὲς πού ἔκανε, κάποτε μὲ συντροφιά, συχνότερα μόνος του, ἔτρεχε μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα, εὐθυμος κ' εὐτυχισμένος. Ἐθαύμαζε τὴς ὠμορφιὲς τὴς φύσεως καὶ συχνὰ ἐσταματοῦσε τὸν δρόμο του γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ στὴν ὄχθη κανενὸς ποταμοῦ, κάτω ἀπὸ τὸν ἥσκιο κάποιου δέντρου. Ἀνέπνεε βαθειὰ τὸν καθαρὸν ἀερά τὴς ἐξοχῆς κ' ἐδεχότανε τὴν θεϊκὴ θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Καὶ μὲ τὰ χιόνια ὁμως καὶ μὲ τὸ κρύο, ὅταν τοῦ ἐπέτρεπαν ἡ ἀσχολίες του, ἔκανε τὴς ἐκδρομὲς του. Ἐπήγαινε κυνήγι, συχνὰ δὲ ἐπήγαινε στὸ δάσος νὰ κόψῃ ξύλα.

Τὰ χέρια του καὶ τὸ κορμί του ἦταν σιδερένια. Ποτὲ σὲ ὄλη του τὴν ζωὴ δὲν ἀρρώστησε. Ἀλλὰ καὶ ἡ καθημερινὴ του ἐπικοινωνία μὲ τὴν Φύσι ἔκανε τὸν χαρακτήρὰ του μαλακὸ καὶ ἥρεμο. Καὶ ἔτσι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀγαποῦσαν, γιὰτὶ μὲ ὅλους ἦταν καλός.

Ὁ γέρος ἐκεῖνος Νορβηγός, ὅταν τὸν ἐγνώρισα, ἦταν ἕνα θαῦμα υγείας. Μὲ μιὰ κορμοστασιά ἴσια σὰν λαμπάδα, μὲ τὰ μάτια του φεγγοβόλα καὶ ζωηρά, μὲ τὸ πρόσωπό του κατακόκκινο καὶ δίχως ρυτίδες. Διηγείτο θαυμάσια ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴ του καὶ ἡ συντροφία του ἦταν περιζήτητη. Ἡ κυρία, ἰδίως, ἐξετρελαίνοντο ν' ἀκοῦνε τὴς ὠραίες διηγήσεις του.

Ἐγέλοῦσε ὁλοένα κ' ἔλεγε: «Τὸ μυστικὸ τὴς εὐτυχίας μου εἶνε τὸ γέλοιο καὶ ὁ καθαρὸς ἀέρας».

Στὴν ἡλικία ἐκείνη ἐτροβοῦσε κουπί κ' ἐκόλυμποῦσε ἀκόμη στὴν λίμνη.

Τοὺς κανόνες τὴς υγιεινῆς τοὺς ἐτηροῦσε αὐστηρά.

Τὰ μάτια τῆς γριάς γέμισαν δάκρυα. Ἄν εἶχε, σκέφθηκε, ἕναν τέτοιο λεβέντη γιου, δὲν θὰ βρῆσκουνταν ἴσως τώρα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

— Μὴ λυπᾶσαι, θειά. Καὶ οἱ θλίψεις καὶ οἱ δυστυχίες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶνε... Ποιὸς ξέρει τί μᾶς γράφει ἡ Μοῖρα... Μόν' ὑπομονὴ κι' ὅλα περνοῦν, εἶπε ἡ κυρία Ἀδέλου.

— Ἀχ!.. ἀναστéναξε ἡ γριουλά. Ἡ ὑπομονὴ καλὴ εἶνε κόρη μου, ἀλλ' ὡς ἕνα σημειο... Ἐγὼ πιά εἶμαι ἕνα ξερὸ φύλλο. Τί θ' ἀπογίνω;

Ἡ μητέρα τοῦ Νίκου προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Μὰ μὴ τὸ παίρνης καὶ σὺ κατάκαρδα! Ὅταν θὰ πᾶς στὸ χωριό, μὲ τὸ καλὸ, θὰ ἦσαι μιὰ χαρὰ κοντὰ στὸ παιδί σου πού γύρισε τώρα...

Ἡ Ἀννιὼ συγκινήθηκε, δάκρυσε καὶ μὲ θλιβερὸ χαμόγελο ἐψιθύρισε:

— Ὁ Θεὸς νὰ δόσῃ...

Ἐν τῷ μεταξῷ ἦρθε ὁ πατέρας τοῦ Νίκου καὶ κάθισαν νὰ φάγουν. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ τραπέζι ἔλειπεν ὁ Νίκος

— Ποῦ εἶνε ὁ Νίκος; ἐρωτᾷ ὁ κ. Ἀδέλος.

— Ἐδῶ ἦταν, ἀπαντᾷ ἡ μητέρα του καί: «Νίκο! τρώμε!» φώναξε.

Ἐκεῖνος ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ πρόσεχε νὰ μὴν κάμῃ τὸν παραμικρὸ κρότο. Σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ ξεκρέμασε τὸ τσαντάκι καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε γρήγορα-γρήγορα, ἐνῶ μιὰ φλόγα, μιὰ ζέστη χύθηκε στ' αὐτιά του, στὸ πρόσωπό του, πού κοκκίνισε δλόκληρος.

Μὲ τρεμάμενο χέρι ἔβγαλε τὰ χρήματά του ἀπ' τὴν τσέπη καὶ τᾶβαλε στὸ τσαντάκι βιαστικά. τῶκλεισε ἔπειτα γρήγορα καὶ τὸ κρέμασε.

Ἀνέπνευσε...

Κ' ἔτρεξε στὸ τραπέζι.

— Μπᾶ! τί ἔχεις; τοῦ λέγει ἡ μητέρα του βλέποντας τὸ κόκκινο πρόσωπό του.

— Γιατὶ εἶσαι τόσο κόκκινος; τὸν ῥωτᾷ ὁ πατέρας του.

— Ἐπειδὴ ἔτρεχε φαίνεται, γιὰ νᾶρθῇ, λέγει ἡ θειά-Ἀννιὼ.

Ὁ Νίκος δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ὅταν ὁμως ἄκουσε τὰ λόγια τῆς γριάς, σκέφθηκε ὅτι ἕνα ψέμμα σὲ τέτοια περίστασι ἴσως δὲν εἶνε ψέμμα. Καὶ ψιθύρισε κομπιαστά:

— Μάλιστα...

ΚΩΝΣΤ. ΧΡ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ
ὕψους β. Ὁ. Θ.

ΣΤΟΝ ΠΑΝΤΕΛ - ΠΑΟΥΕΛ

Τὸ περασμένο Φεβρουάριο πού γιόρταζε ὁ Πάντελ Πάουελ τὰ γεννέθλιά του ἔλαβε, ὅπως συνήθως, χιλιάδες συγχαρητήρια ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Χαριτωμένο ἦταν ἕνα γραμματάκι πού πῆρε ἀπὸ ἕνα μαθητευόμενο.

«Τί θὰ γινόμεσθε, τοῦ ἔγραφε, χωρὶς ἐσᾶς; Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ ζήσετε πολλὰ! πολλὰ! χρόνια ὅσα περισσότερα μπορεῖτε».

Ὁ Ἀρχηγὸς γέλασε ἀπ' τὴν καρδιά του καὶ τοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἐπεφτε νωρίς νὰ κοιμηθῆ καὶ πολὺ νωρίς ἐξυπνοῦσε. Καπνὸ καὶ οἶνοπνευματώδη ποτὰ δὲν ἔπινα ποτὲ στὴν ζωὴ του καὶ ἡ διαίτα του στὸ φειγτὸ ἦταν πολὺ προσεκτικὴ. Ἐτρωγε λιτὰ καὶ τροφὴ καθαρὴ. Ἀλλὰ τὴν ὑγεία του καὶ τὴν εὐτυχία του τὴν ἔχρεωστοῦσε κυρίως στὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ἄμα βροίσκεσαι στὴν ἐξοχὴ, στὸν καθαρὸν ἀέρα, ἀγαπημένο παιδί, νηπνεε βθεῖα. Ἀνάπνεε ὅμως πάντοτε ἀπὸ τὴν μύτη, μὲ τὸ στόμα κλειστό. Ἡ βροθεῖς ἀναπνοὲς πλαταίνουν καὶ δυναμώνουν τὸ στήθος.

Τῆς πρωῒνης ὥρας μάλιστα, ποῦ ὁ ἀέρας εἶνε καθαρότερος, ἀνάπνεε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου καὶ ὅσο μπορεῖς βθεῖα.

Ἡ καθημερινὴ σου ἐπικοινωνία μὲ τὴν Φύσιν καὶ τὴν καθαρὸν ἀέρα, θὰ σοῦ δίνη δύναμιν, θὰ σοῦ κίνη κατακόκκινα τὰ μάγουλα, θὰ σοῦ χριζή εὐθυμία καὶ χαρὰ καὶ θὰ σὲ κίνη εὐτυχημένο.

Πίστεψέ το, ἀγαπημένο μου παιδί, ἡ ἀγάπη σου στὸ ὑπαίτιρο καὶ στὸν καθαρὸν ἀέρα θὰ σὲ κίνη εὐτυχημένο.

Ὅταν κάποτε στὴν ζωὴ σου, γλυκὸ παιδί, θὰ σοῦ συμβῆ κάτι ποῦ θὰ σὲ λυπήσῃ, κάτι ποῦ θὰ σὲ πικράνῃ, κάτι ποῦ θ' ἀγγίξῃ τὴν καρδοῦλά σου, μὴ ζητήσῃς ἄλλου παρηγοριὰ παρά στὴν μητέρα Φύσιν, στὸν ἐλεύθερον ἀέρα.

Ἄν δὲν ἔχῃς τὴν μανοῦλά σου ἢ τὸν πατέρα σου, τρέξε νὰ ἐμπιστευθῆς τὸν πόνο σου σ' ἓν κ λουλοῦδι στὸν κάμφο καλλίτερα παρά στοὺς ἀνθρώπους. Γιατὶ οἱ περισσότεροι ἀνθρώποι εἶνε κακοὶ καὶ, ἂν τοὺς δείξῃς τὴν πονεμένη σου καρδοῦλα, θὰ σοῦ τὴν πονέσουν περισσότερο.

Ἡ λύπη σου, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶνε, θὰ περάσῃ ἅμα τὴν ἐμπιστευθῆς στὴν γλυκεῖα αὔρα τοῦ δάσους ἢ στὸ ἀέραν ποῦ πνέει ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Ἡ ψυχοῦλα σου θὰ εἶνε δυνατὴ καὶ τὸ γέλιο θὰ σοῦ βάλσασῃ τὴν λύπη. Δὲν πρέπει παρά νὰ γελοῦμε, ἀγαπημένο μου παιδί.

Ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ σοῦ ὀροσίση τὸ πρόσωπο καὶ ὁ πόνος σου θὰ μαλακώσῃ. Δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερο βόλσαμο ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα. Βόλσαμο καὶ γιὰ τοὺς σωματικοὺς καὶ γιὰ τοὺς ψυχικοὺς πόνους.

Κι' ἅμα ὁ πόνος σου μαλακώσῃ, στὰ χεῖρά σου, ἀγαπημένο μου παιδί, θ' ἀνθίσῃ πάλιν τὸ γέλιο. Τὰ μάτια σου θὰ λάμψουν πάλιν φωτισμένα ἀπὸ τῆς ἀκτῖνες τῆς χαρᾶς.

Μὴν τὸ λησμονῆς λοιπὸν ποτέ, ἀγαπημένο μου παιδί. Γέλα πάντοτε καὶ πήγαινε πρὸς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα. Αὐτὴ εἶνε ἡ βᾶσις τῆς Ἐπιστήμης τῆς Εὐτυχίας, ποῦ θέλω νὰ σοῦ διδάξω. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΙΧΑΣ**
Στὸ ἄλλο φύλλο : **Ὁ ἥλιος καὶ τὸ νερό.**

Τὸ Σάββατο, 11η. Ἀπριλίου, πέθανε ὁ
ΒΛΑΣΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

διευθυντῆς τῆς « Ἀκροπόλεως » καὶ θερμὸς φίλος τοῦ Προσκοπισμοῦ. Ὁ θάνατός του μάς λύπησε κατὰ κράτος.

ἈΣΥΡΜΑΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ

Ποῦ θὰ φθάσῃ λοιπὸν ἡ Ἐπιστήμη ; Μετὰ τὸν ἀσύρματον τηλεγράφων ἔχομε νέαν ἀνακάλυψιν : τὸ ἀσύρματον τηλέφωνον. Τὰ πρῶτα πειράματα ἔγειναν στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν δόκτορα Μάκ Βάν. ὅστις ἐτηλεφώνησε δι' ἀσύρματου εἰς ἀπόστασιν 80 χιλιομέτρων. Καὶ ἄλλη μία πρακτικὴ τελειοποίησις ἡ ὁποία ἐφημερόσθη τὸ πρῶτον εἰς Ἀγγλίαν. Οἱ συνδρομηταὶ τηλεφώνου ἔχουν τὸ δικαίωμα, πληρώνοντες 10 λεπτὰ ἐπὶ πλέον, νὰ εἰδοποιούσιν εἰς τὸ κέντρον ποῖαν ὥραν θέλουν νὰ ξυπνήσουν τὸ πρωῒ καὶ ἀναλαμβάνει αὐτὸ τὴν φροντίδα νὰ τοὺς ξυπνᾷ μὲ ἓνα δυνατὸ κουδούνισμα, τὸ ὅποιον δὲν παύει ἂν δὲν ἀπαντήσῃ αὐτοῦ ὁ ἴδιος ποῦ κοιμᾶται. Αὐτὸ μοῦ θυμίζει ἓνα ἐπεισόδιον :

Μία χαριτωμένη τηλεφωνήτρια ἦτο πολὺ ἐργατικὴ καὶ πολὺ καλὴ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς. Εἶχεν ὅμως ἓνα φοβερὸ ἐλάττωμα : δὲν ἐπῆγαινε ποτὲ τὴν προσδιορισμένην τῆς ὥραν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἔδικαιολογεῖτο :

— Δὲν πταίω ἐγώ... δὲν κατορθώνω ποτὲ νὰ ξυπνῶ... μὲ παίρνει ὁ ὕπνος... Ὁ Διευθυντῆς τῶν Γραφείων ποῦ ἦτο πολὺ καλὸς καὶ συγχρόνως ὀλίγον εὐθύμου χαρακτήρος, ἤυρε τρόπον νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸν καὶ γιὰ δῶρο πρωτοχρονιάτικο ἐνέγραψε τὴν τηλεφωνήτριαν εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν μὲ τηλεφωνικὸ ξυπνητήριον. Ἀλλὰ ὁποία ἡ ἀπογοήτευσίς του ὅταν ἔμαθε τὸ πρῶτον πρωῒ ὅτι μόλις ἤκουσε τὸν κωδωνισμόν ἢ χαριτωμένη μικροῦλα, συνηθισμένη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καὶ νομίζουσα ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ κάποιον ἀνυπόμονον συνδρομητὴν, ἀπήντησεν ἀφρημένη.

— Ἐργάζεται... Νὰ περιμένετε...

Καὶ ἔξανακοιμήθη.

Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ

Δις ALEX

ἘΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Ὁ Ἐφορος Προσκόπων Φλωρίνης καὶ Ἐπιθεωρητῆς τῆς Παιδείας κ. Ν. Γύπαρης ἔγραψε ἐνυβιβλιαράκι διὰ τοὺς στρατιῶτες μας, τὰ θαυμάσια αὐτὰ παιδιὰ μας ποῦ μὲ τὸ αἷμα τους μεγάλωσαν τὴν Ἑλλάδα. Ὁ κ. Γύπαρης ἔκαμε στὴν Δυτικὴ Μακεδονία ἐργασία μοναδικὴ μὲ τοὺς Προσκόπους καὶ ἔδειξε πῶς ξεύρει νὰ ψυχολογῇ τὸ Λαὸ μαζ. Ὅλη του τὴν κρίσιν καὶ τὴν καρδίαν του τὰ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ γράψῃ τὸ ὄραϊο αὐτὸ βιβλιαράκι : « Εἶμαι ὁ στρατιώτης τῶν κοσμοϊστορικῶν γεγονότων. »

Βαθὺς ψυχολόγος κατάλαβε τί ζητᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνου, ἢ ἀγνὴ αὐτὴ ψυχὴ ποῦ τόσο σπάνια τῆς μιλοῦν οἱ ἀνεπτυγμένοι. Κατάλαβε ἐπίσης ὅτι καὶ τὰ ὄραϊα λόγια καὶ οἱ εὐγενικὲς σκέψεις θέλουν καὶ ἀνάλογο περιβάλλον καὶ ἔκαμε ἓνα θαυμάσιον τυπωμένο καὶ μετ' ὀριμώτατο χαρτὶ εἰκονογραφημένο καὶ τυπωμένο βιβλιαράκι. Καὶ σεῖς Πρόσκοποι μὴ μὲρα θὰ γίνετε στρατιῶτες. Γιὰ νὰ γίνετε δὲ καλοὶ στρατιῶτες πρέπει νὰ ἔχετε φρόνημα πολὺ ὑψηλὸ σὰν αὐτὸ ποῦ ἔχουν οἱ καλοὶ στρατιῶτες τοῦ κ. Γύπαρη. Πᾶστε καὶ διαβάστε το, βάλτε τὸ μέσα στὴν ψυχὴ σας. Τί εἶνε οἱ ὀλίγες δεκάρες ποῦ θὰ δώσετε κοντὰ σὸ μέγαλο καλὸ ποῦ θὰ σᾶς κάμῃ αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι.

Ζητήστε τὸ ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τοῦ Σ. Ε. Π.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Με πολλήν επιτυχίαν έγινε την Κυριακή, 12 τ. μ., η επίδειξις του Σώματος. Ο κόσμος, πού σέ κάθε περιόρισον δέν παραλείπει νά δείξῃ τήν ἀγάπην κ' ἐκτίμησιν στό ἔργο μας, ἀπό νωρίς τὸ ἀπόγευμα ἄρχισε νά ξεκλίνεται πρὸς τὸ Στάδιον, μ' ὅλο πού ὁ καιρὸς εἶχε χυλάσει ἀπ' τὸ πρωτὶ κ' ἐκλίνε πρὸς τὴ βροχή. Γιὰ τὴν τάξιν εἶχαν τοποθετηθῆ χωροφύλακες-ἐπόπται στίς κερκίδες, στήν εἴσοδον δὲ εἶχε παραταχθῆ ἀστυνομικὴ δύναμις με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας κ. Δ. Παπασιμονόμου.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀλήθεια φαντασμαγορικόν.

Στίς 5 μ.μ. ἀκριβῶς ἔφθασε ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς. Τὸν ὑποδέχθησαν στὰ προύλαια καὶ τὸν συνώδευσαν ὡς τὸ βασιλικὸ θῶκο, ὁ Γεν. Ἐφοροσ κ. Κ. Μελάς, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Μ. Μίνδλερ κ' ὁ Πρόεδρος τοῦ Α' Τ.Π.Σ. Ἀθηνῶν κ. Ἰ. Βλαβιανός.

Τὴν εἴσοδον τοῦ Βασιλέως στὸ στίβον ἐχαιρέτισαν ραγδαίᾳ χειροκροτήματα κ' ἐπευφημίαι τοῦ πλήθους, ἐνῶ ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἀνέκρουε τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον. Ἦταν ἐπίσης πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ ὑπουργοὶ κ. κ. Νεγροπόντης, Παπαναστασίου, Ρακτιβάν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης με τὸν ἐπίσκοπο Γυθείου κ. Δάφνον, ὁ Ναύαρχος κ. Γ. Κακουλίδης, ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς κ. Μαντζαγριωτάκης, ὁ κ. Ἐμμ. Μπενάκης, Μεγάλος Ἐδεργέτης τοῦ Σώματος κ. ἄ.

Μόλις ἔφθασε ὁ Βασιλεὺς, ἄρχισε νά ἐκτελεῖται τὸ πρόγραμμα πού βάρταξε δυὸ ὥρες σχεδόν. Περιεῖχε διάφορα ἔργα ἀπὸ κείνα πού συνήθως κάμνουν οἱ Πρόσκοποι καὶ τὰ ὅποια αὐτὴν τὴν φορὰ ἔξετέλεσαν με ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ δεξιότητα. Ἔτσι, κατασκευάσαν γέφυρες, ἔστησαν πρόχειρες καλύβες, σηματογράφο, τηλεγράφο, τηλεφῶνον, στρατόπεδον, ἔσβυσαν πυρκαϊά, ἔσωσαν πυροπαθεῖς κτλ. Ἐπαιξαν ἐπίσης πολλὰ προσκοπικὰ παιγνίδια, μέσα σ' αὐτὰ δὲ καὶ δυό, τὸ Basket Ball καὶ Volley Ball, πού εἰσάγονται γιὰ πρώτη φορὰ στήν Ἑλλάδα, χάρι στήν Ἀμερικανικὴ Χριστιανικὴ Ἀδελφότητα τῶν Νέων.

Ὅλες οἱ Ὀμάδες πού ἔλαβαν μέρος, ἐργάσθησαν με πολλὴ ζωηρότητα κ' ἐπιτυχία, κ' ἀξίζει γι' αὐτὸ κάθε ἐπαινος στοὺς Ἀρχηγούς, ὅλους ἀνεξαιρέτως.

Στὰ ἀθλητικὰ διακριθῆκε ἡ 3ῃ Ὀμάδα (με ἀρχηγὸ τὸν κ. Ἡσαΐα καὶ Βαθμοφόρους τοὺς κ. Γ. Μίνδλερ, Νικόγλου, Σαρηγιάννη, Πετσάλη καὶ Μαλφείτ); σ' αὐτὴ δὲ καὶ δόθησαν τὰ ἑπαθλα τῆς νίκης γιὰ τὴ σκυταλοδρομίαν καὶ τὰς πρώτας βοηθείας. Ἐξ ἄλλου ἑπαθλα ἀτομικὰ δόθησαν: γιὰ τὴν ἀνάβασιν ἐπὶ κεκλιμένον ἐπιπέδον καὶ «ἄλμα εἰς βάθος» στὸν ἀρχηγὸ τῆς 3ῆς Ὀ. Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν

κ. Ἡσαΐα, γιὰ τὰ παιγνίδια: στὸν κ. Χατζηϊωάννου, τῆς 14ῆς Ὀ. Ἀθηνῶν, γιὰ τὸν «δρόμον ἐντὸς σάκων», στὸν κ. Κίτσον, τῆς 1ῆς, γιὰ τὸν δρόμον με δεμένα χέρια καὶ στὸν κ. Σταύρου, τῆς 4ῆς, γιὰ τὸν «δρόμον μετ' ἐμποδίων».

Μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἔκανε καὶ πολὺ ἄρρεσε ἡ ἐγκατάστασι στρατοπέδου πού ἔκαναν ἡ 1ῃ καὶ 9ῃ Ὀμ. Ἀθηνῶν με τοὺς ἀρχηγούς των κ. κ. Σούτη καὶ Φέστη καὶ τίς ἀξίες ομάδες Πειραιῶς. Ἐπίσης πολλοὶ ἐπαινοὶ ἀκούσθησαν γιὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν τέχνην με τὴν ὁποίαν ἔγιναν οἱ καλύβες ἀπ' τὴν 4ῃ καὶ 10ῃ Ὀμ. με ἀρχηγούς τοὺς κ.κ. Πρόκον καὶ Πάπαρην.

Ἡ γενικὴ ὅμως ἐπιτυχία, ὀργανώσεως καὶ ἐκτελέσεως, ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον στὸν Ἐφορο τῆς Περιφερείας κ. Α. Λευκαδίτην.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς ἐορτῆς, ἡ μουσικὴ ἐπαίνιζε διάφορα ἐμβατήρια. Ὅταν ἐτελείωσε, οἱ πρόσκοποι παρατάχθησαν στὴ γραμμὴ μπρὸς στὴ βασιλικὴν κερκίδα κ' ἀπέδωσαν τιμὲς στὸ Βασιλεῖα, πού, φεύγοντας, συγχάρηκε θεομὰ τὸ Σῶμα γιὰ τὴ «μοναδική» ὁπως εἶπε, «ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιδείξεως».

Οἱ χιλιάδες τοῦ κόσμου ἐπευφήμησαν καὶ πάλιν τὸ Βασιλεῖα κ' ἄρχισαν νά διαλύωνται εὐχαριστημένοι ἀπὸ ὅ,τι εἶδαν κ' ἐνθουσιασμένοι ἀπ' τὴν πρόδοτον τοῦ Σώματος.

ΜΟΛΙΣ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ἡλιοθεραπεία με 14 ὁλοσέλιδες εἰκόνες Ἀρχ.	1.—
Περὶ συμπεριφορᾶς	» 1.—
Ἐγκόλπιον Α' τάξεως	Λεπτὰ 0.80
Σύστημα κατ' ἐνωμοτίας	» 0.50
Ἡ ζωὴ στὸ στρατόπεδον	» 0.80

ΜΙΑ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ

Μόνον ἡ Ἀποθήκη τοῦ Σ.Ε.Π. ἐκτελεῖ παραγγελίας καὶ συνεπῶς μόνον αὐτὴ λαμβάνει τὰ χρήματα. Διὰ τὴν μερικὴν ἐξακολουθοῦν ταχὶ ἡ τραπ. ἐπιταγὰς με ὄνομα Κ. Μελά, Φ. Πάπαρη κ. ἄ.; «Διευθύνουσιν Ἀποθήκης Σ.Ε.Π.» ἢ «Διευθύνουσιν Ζωῆς Προσκόπων» δέν τὸ εὐρίσκουν ἀρκετό;

Τὸ νέο *
διήγημά μας

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὑπὸ
Ρενὲ Θέβενιν

Ὅταν χάθηκε ἡ σιλουέττα της, ὁ Κιτ πλησίασε τὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε :

— Σσσ... τσιμουδιά! Πάμε!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὸν παρέσυρε κατὰ κάτω.

Περπάτησαν κάμποση ὥρα σιωπηλοὶ κ' οἱ δύο. Ὁ Πέτρος ρωτιῶταν τί ἄρα γε νᾶχε σκεφθῆ ὁ φίλος του. Μὰ δὲν τὸν ρώτησε. Ἦταν τόσοι κατᾶσκοποι γύρω τους...

Ὁ Κιτ περπατοῦσε ὀλοένα κι' ὁ Πέτρος οὔτε ἤξερε πού τὸν πήγαινε.

Ἐφθασαν ἔτσι στὴν ἀπομακρυσμένη συνοικία Σουχάρεφ, στὴν Παλιά Ἀγορά, ὅπου μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἡ Μόσχα πήγαινε νὰ πουλήσῃ τὰ παλιοσίδερα, τὰ παλιοπράματα κι' ὅλες τὶς παλιάτσες της.

Καὶ τί δὲν εὑρίσκε κανεὶς ἐκεῖ... Ἀκόμα καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς τρομοκρατίας. Δὲν ἔλειπαν οὔτε ὄπλα. Ὅπλα, φυσικά, κατεστραμένα. Παλιοντούφεκα χωρὶς πετεινό, χιλιόχρονα καρραμπίνες μὲ τσακμακόπετρα, κουμπούρες στραβομούτσουνες καὶ πιστόλια μὲ τὴν κόννη σπασμένη...

Ὁ Κιτ ὅμως δὲν τὰ περιφρονοῦσε διόλου ὅλ' αὐτά. «Στὰ χέρια ἐνὸς προσκόπου, ἔλεγε, μιὰ σκουριασμένη σουβλα γίνεται ρομφαία τ' Ἀϊ-Γιῶργη. Ἐκεῖ σὲ θέλω νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου μὲ τὸ τίποτε...»

Καὶ ψύνιταν ἀρκετὰ τέτοια. Ὁ Κιτ πρόσθεσε ἀκόμα κι' ἄλλα μερικά πού τοῦ φάνηκαν χρήσιμα ἐπίσης. Δηλαδή μιὰ κουβέρτα, λίγ' ἀσπρόρρουχα, κάμποσα πανιά... Κι' ἀφοῦ τέλος πάντων πήρε ὅσα μποροῦσε νὰ σηκώσῃ, ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἦταν κοντὰ μιὰ ὥρα πούχαν γυρίσει σπίτι καὶ τὸ βαθὺ σκοτάδι ἀπλώνουνταν ἀργό, ὅταν μιὰ γυναῖκα πρὸβαλε στὴν Πύλη τοῦ Κρεμλίνου, ὅπου φύλαγε ἕνας ἐρυθρὸς φρουρός.

Φαινότανε ζητιάνα. Φοροῦσε μιὰ μακριὰ λευκὴ πουκαμίσα, μὲ τὴ ζαπούσκα τυλιγμένη στὴ μέση, κόκκινο τσεμπέρι στὸ κεφάλι, τὰ μαλλιά ἴσια καὶ κολλητὰ στὸ μέτωπο, γυμνὰ τὰ πόδια...

Νέα στὴν ἡλικία, μὲ μικρά, λοξά, κινέζικα μάτια καὶ μιὰ μύτη πλακωτὴ. Πλησίασε κάποιον πού φαίνεταν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ εἶπε χαμηλά, χωρὶς διόλου νὰ τὸν κυττάξῃ, καὶ μ' ἕναν τρόπο σὰ νὰ ἤθελε νὰ μὴ τὴ δοῦν πού τοῦ μιλοῦσε.

— Ἀκου, σύντροφε!... Εἶμαι τῆς Μυστικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κιέβου, καταλαβαίνεις;

— Μπήκα.

— Μ' ἔστειλε ὁ Λέμκιν. Παρακολουθῶ κάποιον...

— Ποιόν;

— Τὸ γυιό τοῦ στρατηγοῦ Μπαράνωφ.

— Ἐξέρω εἶνε γραμμένος.

— Ἄ! ὥστε σοῦ εἶπαν καὶ σένα...

— Ἐμένα δὲ θὰ μοῦ ποῦν;...

— Λοιπόν, ἔχει φάγει τὰ σίδερα γιὰ νὰ τὸ σνῶσῃ καὶ θὰ κάνῃ τ' ἀδύνατα δυνατά...

— Τί λές;

— Ἐκεῖνο πού σοῦ λέω, καὶ κυττάξτε, τὰ μάτια σας τέσσερα! μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ περάσῃ...

— Ἀστειεύσαι νὰ τὸν ἀφήσουμε, πού ἔχουμε διαταγὴ αὐτητή...

— Καλὰ λοιπόν. Εἶπα γὼ καὶ στοὺς ἄλλους σταθμούς, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἀπὸ ἔδῳ μᾶλλον θὰ περάσῃ, γ.α.τ' ἔχει συγγενεὶς στὸ Σούχοβο κ' εἶνε φυσικὸ νὰ σκεφθῇ νὰ πάῃ ἐκεῖ.

— Ναι, ἀπ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμᾶται...

— Ἐχω πεποιθήσι...

— Μὴ σὲ νοιάζει, ματούσκα, ὅσο εἶμαστ' ἐμεῖς ἐδῶ... Δὲν κάνει πὼς φρίνεται; Χέ...χέ... Θὰ σοῦ τὸν συγυρίσουμε γιὰ καλὰ, ἔννοια σου! εἶπε ὁ σταθμάρχης κάμνοντα; ἐν' ἀπαίσιο μορφασμὸ καὶ βροντιῶντας τὰ πουτούρια του στὸ λιθόστρωτο.

— Ἄ ὄχι! Δὲν πρέπει νὰ τὸ σκοτώσετε, κυττάξτε καλὰ, γιατί εἶνε «δμηρὸς», δηλαδή—πὼς νὰ στὸ πῶ, μοῦ τὸ ξήγησαν κ' ἐμένα—νὰ: μῆνυσαν τοῦ πατέρα του, πού λείπει στὴν Ἰγγλιτέρα, νᾶρθῃ ἐδῶ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ μᾶς φέρῃ καὶ τὸν παρὰ πού πήρε μαζύ του, εἰδεῖλή... τότε θὰ στὸν παραδόσουν τὸ γυιό του καὶ κάν' τον ὅ,τι θέλης.

— Ἐ, ἄς εἶνε κ' ἔτσι. Κρατῶ τὴν ὄρεξι μου γιὰ τότε. — Κύττα καλὰ γιατί...

— Μωρὲ ἄκου πού σοῦ λέω. Νὰ τὸν ξαναστείλωμε πίσω ἀπὸ κεῖ πού θᾶρθῃ, δὲ θέλεις; Ἐ, αὐτὸ θὰ κάνουμε. Κι' ὅσο μπορῇ νὰ βγῇ ἕνας ποντικὸς ἀπ' τὴ φόκα του, ἄλλο τόσο θὰ μπορέσῃ κι' αὐτὸς νὰ κόνῃ πάσσο ἀπ' τὴ Μόσχα.

— Ντάζε τὰκ! (ἔτσι μπράβο).

Κι' ἀφοῦ τὸν σίμωσε ἀκόμα, τοῦπε στ' αὐτὸ μ' ἕνα πονηρὸ χιμὸγελο.

— Ἐννοεῖς, ἂν τὸ μαντάτο πού σοῦδοσα ἀληθῆφῃ καὶ γράψῃς στὸ βιβλίό σου ὅτι φάνηκε ἀπὸ δῶ, θάχω καὶ τὴν πλερωμὴ μου.

— Ἐ, βέβαια· αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος σοβαρά, καὶ μπῆκε στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄνδρες, ἐνδὴ ἡ κατᾶσκοπος γλίστρησε μὲς' στὸ σκοτάδι καὶ χάθηκε στὸ μακρὸ δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΡ. 300.000.000

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ:
8-25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1920

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ
ΔΡΑΧ. ΔΙΑΚΟΣΙΑΙ (200)

ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ:

Δραχμαί 100 επί τη έγγραφῃ
» 50 μέχρι 31 Μαΐου
» 45 μέχρι 30 Ἰουνίου
Ἐν ὄλφ » 195

ΕΤΗΣΙΟΣ ΤΟΚΟΣ ΚΑΤΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ:
ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΕΚΑ (10)

*(Ὁ τόκος τῆς Α' εξαμηνίας προπληρώνεται ἐπὶ τῇ καταβολῇ
τῆς Γ' δόσεως τοῦ τιμήματος)*

ΔΩΡΟΝ ΕΦ' ΑΠΑΞ ΚΑΤΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ:
ΔΡΑΧΜΑΙ ΕΚΑΤΟΝ (100)

*(Τὸ δῶρον πληρώνεται ἅμα τῇ κληρώσει εἰς τὸ ἄρτιον τῆς ὁμολογίας,
ἐξοφλουμένης ἀντὶ δραχμῶν 300)*

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ
ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

(25 Νοεμβρίου, — 25 Φεβρουαρίου, — 25 Μαΐου. — 25 Αὐγούστου).

ΚΕΡΔΗ ΚΑΤΑ ΛΑΧΝΟΝ
10,000 25,000 100,000 200,000 1,000,000

ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ - ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΤΑ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΓΓΥΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

ΑΙ ΑΠΟΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΔΙΚΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸν φόρον τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ.Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΧΙΟΣ.—Υπό την αρχηγίαν του κ. Beily επανελήφθησαν με νέαν ζέσιν, οι εργασίες των Χίων Προσκόπων. Δύο φορές την εβδομάδα γίνονται συγκεντρώσεις κατά τις όποιες οι Πρόσκοποι ασκούνται εις διάφορα παιχνίδια και εις πρώτας βοηθείας. Είνε κατενθουσιασμένοι, όπως γράφουν, απ' τον Ιατρὸν κ. Βλάμμον, τὸν δὲ ἀρχηγό τους τὸν λατρεύουν κυριολεκτικῶς.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Οἱ δύο ομάδες τῆς πόλεως ὑπὸ τὸν κ. Θ. Παπαθωμᾶν ἢ μιᾶ, καὶ ὑπὸ τὸν κ. Χ. Καραγκούνην ἢ ἄλλη, εἰτοιμάζουν γιὰ τὸ Μάιο (ποὺ κλείνει χρόνος ἀφ' οὗτου ἰδρῦθησαν) μεγάλη προσκοπικὴ ἐορτὴ, μετ' τῆ θερμῆ προστασίας τοῦ φιλοπροσκόπου Γεν. Διοικητοῦ Δυτικῆς Μακεδονίας κ. Ἡλιάκη. Ὡς τότε θὰ ἔχει προοδευθῆ καὶ ἡ καταριζομένη νέα ομάδα ἀπὸ Τουρκόπαιδα. Ἄλλες ομάδες εἶνε: δύο στὴν Κλεισούρα, κ' ἀπὸ μιᾶ στὴν Κορησό, στὴ Χρούπιστα, στὸ Μαύροβο, στὸ Ζέλοβο καὶ στὴν Ντέμπιανη, γίνονται δὲ τώρα καὶ στὸ Βογασικὸ καὶ στὸ Νεστράμι.

ΣΜΥΡΝΗ.—Ἡ πρόοδος τοῦ Προσκοπισμοῦ στὴν Ἰωνία εἶνε ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ. Ἐκτὸς τῶν Τοπικῶν Προσκοπικῶν Συνδέσμων καὶ τῶν τελείως συγκροτημένων ομάδων ποὺ ὑπάρχουν στὴ Σμύρνη καὶ τὰ περίχωρα, ἔχουν γίνῃ ἤδη ἀπὸ καιρὸ ομάδες καὶ στὰς Κυδωνίας, Βρύουλλα, Μαγνησία, Μαινεμένη, Βαϊνδῆρι, Ἀδεμῆσιον, Θείρα καὶ Λύγδα, σύντομα δὲ θὰ ἰδρῦθουν καὶ στὸν Κασαμπᾶ, Σιβρισάρι, Ἐρυθραία Χερσονήσο, Πέργαμο καὶ Δικελῆ. Ἐγίναν ἀκόμη στὸ τρίμηνο αὐτὸ καὶ τὰ ἑξῆς: Ἰδρῦθη Σχολὴ Προσκόπων γιὰ νὰ προπαρασκευάζῃ ἀξιωματικούς καὶ ἀρχηγούς ομάδων, στὴν ὁποίαν διδάσκουν ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ἔγιναν διάφορες διαλέξεις, τελετές, ἐκδρομές, ἐξωραϊστικὲς εργασίες πόλεων κτλ. Ἐντὸς τριμήνου δὲ ἔλ' αὐτά.

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Τουρκία.—Ὁ κ. Χάρολδ Πάρφιτ παλαιὸς Α. Ο. Βελγίου ἀνέλαβε τὴν Γεν. Ἀρχηγίαν τῶν Προσκόπων Τουρκίας.

Βέλγιον.—Οἱ Βέλγοι εἰτοιμάζουν καὶ αὐτοὶ διεθνή συγκέντρωσιν τῆς ὁποίας θὰ συμμετάσχουν πολλοὶ ξένοι πρόσκοποι.

Ἀγγλία.—Δύο Ὅμαδες ἐζήτησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς ἀδελφούς των Βέλγους οἵτινες εἰτοιμάζονται νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν καὶ νὰ τοὺς φιλοξενήσουν.

Ὀλλανδία.—Μερικοὶ Ὀλλανδοὶ πρόσκοποι, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ μιᾶς Γερμανικῆς ομάδος, θὰ μεταβοῦν κατὰ μῆνα Αὐγούστον εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν των Βέλγων.

Ἰσπανία.—Τὴν 22αν καὶ 23ην Ἀπριλίου εἰτοιμάζεται γενικὴ συγκέντρωσις ἐκ 3000 προσκόπων Ἰσπανῶν καθ' ἣν θὰ ἐπιδείξουν τὰς πολυτίμους καὶ ποικίλας γνώσεις των.

Νορβηγία.—Οἱ Νορβηγοὶ Πρόσκοποι εἰτοιμάζουν μεγάλον θερινὸν στρατόπεδον εἰς Χριστιανίαν καὶ προσεκλήθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦτο καὶ μερικαὶ ξένοι ομάδες. Συμμετοχὴν ἐδήλωσαν μέχρι τοῦδε οἱ Βέλγοι.

Εὐχαριστῶ πάρα-πολύ τὸν κ. Δ. Ταμιολάκον διὰ τὴν ὑπέσχεσίν του.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ δουλέψῃς ἀκόμη, Προσκοπικὸ Ἰδεῶδες. Κι' ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσῃς ἄφησε τὴν ποίησι. Περισσότερο πεζογράφοι λείπουν στὴν πατρίδα σου, παρὰ ποιηταί.

Τὸ ξεύρω, φίλε κ. Δορέντζε, ὅτι ὄλοι οἱ Πρόσκοποι δὲν διαβάζουν τὸ Περιοδικό τους. Ὡς τόσο τὸ Σῶμα δαπανᾷ γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃ ἕνα Περιοδικό... Ἀπὸ σᾶς ὁμῶς ποὺ τ' ἀγοράζετε καὶ τὸ ἀγαπήσατε, ἐξαρτᾶται νὰ τὸ συστήσετε καὶ στοὺς φίλους σας. Ἀπὸ σᾶς ἐπίσης ἐξαρτᾶται νὰ καλλιτερεύσετε καὶ τὴν ὕλη του. Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὁμῶς, ὅτι ὄλοένα καὶ καλλίτερη συνεργασία μοῦ στέλνετε ὄλοι σας. Κι' αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο.

Ἐγκρίνω «Τὰ καλὰ τοῦ Προσκοπισμοῦ» κ. Φ. Γ. Διαμαντόπουλε, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ δικό σου κ. Γ. Κ. Πλουμῆ. Θὰ δημοσιευθοῦν μετ' τῆ σειρά τους.

Ὁ Ἐφορος τῆς Περιφέρειᾶς Σμύρνης κ. Κ. Ἐλευθεριάδης, τοῦ ὁποίου ἔλαβα τὰ ὑπ' ἀριθ. 174 καὶ 190 γράμματα, μοῦ στέλνει μιᾶ συνοπτικὴ ἐκθεσι γιὰ τὴν Προσκοπικὴ κίνησι τῆς Ἰωνίας ἀπ' τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1919 ἕως σήμερα. Λυπούμαι ποὺ τὴν πῆρα λίγο ἀργὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύσω παρὰ μερικὰς πληροφορίας στὴν οἰκεία στήλη. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ τονίσω κάτι ποὺ ἀποφεύγει νὰ τὸ πῇ ὁ κ. Ἐφορος. Ὅτι δηλαδὴ στὴν προσωπικὴ τουδράσι ὀφείλονται πάρα πολλὰ, τὰ περισσότερα. Ἡ μετριοφροσύνη εἶνε μιᾶ ἀρετὴ κατ' ἐξοχὴν προσκοπικὴ. Ἀλλὰ καὶ ἡ δικαία ἀναγνώρισις καὶ ἐκτίμησις ἐνδὸς ἔργου, μιᾶ ὑποχρέωσι.

Ἀπὸ ἑλλειψι χώρου ἀναβάλλω γιὰ τὸ ἐρχόμενον ἄπαντήσω στοὺς κ. κ. Α. Δ. Ξανθ. Σῦρον, Γ. Ν. Ἀφ., καὶ Σ. Κανελ., Κοζάνην, Κ. Χ. Κοκ., Θεοφύλην, Γ. Βαβαρ., Γιάννινα, Κ. Ἐλευθ. καὶ Γ. Στιβ., Σμύρνην, Δ. Ταμ., Χίον καὶ Ἀλ. Καλογ., Τσαρῆταινα.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Παιδολογία» εἰκονογραφημένον περιοδικὸν διὰ τὴν μελέτην τῆς βιολογίας καὶ ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ παιδιοῦ. Τεύχ. 1., Ἀπριλίου 1920. Συνδρ. ἑτησία δρχ. 25. Ἐκδ. Δ. Δημητράκου, Σταδίου 56.

ΕΔΩΚΑΤΕ κ. Ἀρχηγοὶ παραγγελία στὴν ἀποθήκην τοῦ Σώματος γιὰ ἄ Ἐλεγχὸ Μαθητευομένων (πρὸς δρχ. 1,60) καὶ Προσκόπων (πρὸς δρ. 2,80) :